

BENKE LÁSZLÓ

A rajtakapott teremtés

Arcát
 s két kis tenyerét
 a fény felé
 gyorsan magasodó
 zöldecske lelkéből
 a Juliska-bab
 ahogy illegve-billegve
 emeli,
 ablakunk koratavaszi
 fehér függönye mögött
 enyém az ámulat,
 Mariannámé
 a felragyogó mosoly:
 – Ezt én csináltam! –
 S velünk örül e csodának
 maga a Teremtő Élet.

(Hogy mi haszna lesz
 a tökéletesen kifejtett formának?
 Eltesszük
 jobb időkre
 s ha égre köhögnek a rakéták,
 megesszük drága magunk.)

Küzdelem

A változás örök szelei fújnak
 és nem sírhatok a tudás birtokában
 nem ülhetek ölbe tett kézzel
 e boldogtalan küzdelemben
 nehéz a gyilkost lefogni bennem.

Költészet nélkül

a népek megromlanak
 mint a rosszul eltett lekvár

A vrácsiki elnök

Láttátok-e a vrácsiki elnököt,
 midőn a falun végigszekerezett?
 Mutogatta ő magát mindenkinek,
 lássák a népek, hogy kiemelkedett!
 A felpúpozott ganyénak tetején
 nyakkendősén ült a kultúrlelemény.
 Mutatta a példát önmagán, hogy lám

egyenlő az ember ganyén s irodán.
 Szekerét két jó szimentáli marha
 húzta az utcát végigbólogatva.
 Követte marháit – amerre elment,
 jobbra és balra elnököt biccentett.
 – Szabadság! – lendült ostora magasra,
 míg a falu népe el nem zavarta.